

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatick Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 25. august 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-689/21	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet (forelagt af Østre Landsret) <u>Emne:</u> Fortabelse af statsborgerskab grundet manglende ophold i Danmark <u>Spørgsmål:</u> 1. Er TEUF artikel 20 sammenholdt med EU-Chartrets artikel 7 til hinder for en medlemsstats ordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter statsborgerskab i denne medlemsstat som udgangspunkt fortabes ex lege ved det fyldte 22. år for personer, der er født uden for medlemsstaten, aldrig har boet i medlemsstaten og heller ikke har opholdt sig i medlemsstaten under forhold, der tyder på samhørighed med denne medlemsstat, hvilket for personer, der ikke også har statsborgerskab i en anden medlemsstat, medfører fortabelse af deres status som unionsborger og de dertil knyttede rettigheder, når henses til, at det følger af den i hovedsagen omhandlede ordning, a) at samhørighed med medlemsstaten navnlig antages at foreligge ved samlet 1 års ophold i medlemsstaten, b) at der, såfremt ansøgning om bevarelse af statsborgerskabet indgives inden det fyldte 22. år, kan opnås tilladelse til at beholde statsborgerskabet i medlemsstaten efter lempeligere betingelser, og de kompetente myndigheder i den forbindelse prøver følgerne af en fortabelse af statsborgerskab, og c) at generhvervelse af et fortabt statsborgerskab efter det fyldte 22. år alene kan ske ved naturalisation, hvorunder der stilles en række krav, herunder om et uafbrudt ophold i medlemsstaten af længere varighed, dog således at kravet til længden af opholdet i nogen grad kan lempes for tidligere statsborgere i medlemsstaten?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet et Kammeradvokaten</p>	Dom	05.09.23

C-162/22	Lietuvos Respublikos generaline prokuratura <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, sammenholdt med artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at de kompetente offentlige myndigheder anvender data, som er lagret af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, og som kan tilvejebringe oplysninger om en brugers data og den kommunikation, som denne har foretaget ved hjælp af et elektronisk kommunikationsmiddel, i efterforskningen af embedsmisbrug i forbindelse med korrupsion, uanset om der i det konkrete tilfælde er givet adgang til de nævnte data med henblik på bekæmpelse af grov kriminalitet og forebyggelse af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Til orientering: Erhvervsstyrelsen	Dom	07.09.23
C-167/22	Kommission mod Danmark (max 25 timers parkering) <u>Påstande:</u> - Det fastslås, at Kongeriget Danmark har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til den frie udveksling af transportydelser som fastsat i artikel 1, 8 og 9 i Rådets og Europa-Parlamentets forordning (EF) nr. 1072/2009 ved at begrænse den maksimale parkeringsvarighed på statsejede rastepåklæder langs motorvejsnettet i Danmark til 25 timer. - Kongeriget Danmark tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transportministeriet Erhvervsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	07.09.23
T-525/20	ITD og Danske Fragtmænd mod Kommissionen <u>Emne:</u> Spørgsmål om annullation af Kommissionens afgørelse om statsstøtte ydet til PostNord <u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse C(2020) 3006 final af 12. maj 2020 i statsstøttesag SA.52489 (2018/FC) — Danmark, og i statsstøttesag SA.52658 (2018/FC) — Sverige (Påstået statsstøtte til PostNord Logistics) annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transportministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten	Dom	13.09.23

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-216/21	Asociatia "Forumul Judecatorilor din România" <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, anses for en retsakt udstedt af en EU-institution som omhandlet i artikel 267 TEUF, som kan fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol? Er indholdet, karakteren og varigheden af MSK, der blev oprettet ved Europa-Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, omfattet af anvendelsesområdet for traktaten om Republikken Bulgariens og	Justitsministeriet	O-sag	Dom	07.09.23

	<p>Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union, som Rumænien undertegnede i Luxembourg den 25. april 2005? Er kravene i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af MSK, bindende for den rumænske stat?</p> <p>2) Kan princippet om domstolenes uafhængighed, der er fastsat i artikel 19, [stk. 1], andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og i praksis fra Den Europæiske Unions Domstol, med henvisning til artikel 2 TEU, fortolkes således, at det også omfatter procedurer vedrørende forfremmelse af aktive dommere?</p> <p>3) Tilsidesættes dette princip, såfremt der oprettes et system for forfremmelse til den højere retsinstans baseret udelukkende på en summarisk vurdering af aktiviteten og adfærden, som foretages af en komité, der består af præsidenten og dommere ved retsinstansen med ansvar for retslig kontrol, og som særskilt ud over den periodiske vurdering af dommere også varetager vurdering af dommere med henblik på deres forfremmelse og kontrol af deres domme?</p>				
C-701/21 P C-739/21 P	<p>Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE mod Europa-Kommissionen, støttet af Mytilinaios AE — Omilos Epicheiriseon</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Rettens dom i de forenede sager T-639/14 RENV, T-352/15 og T-740/17 ophæves.</p> <p>— Sagen hjemvises, hvis nødvendigt, til Retten, med henblik på at denne træffer afgørelse i sagen.</p> <p>— DEI AE tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.</p>	Energistyrelsen	O-sag	GA	07.09.23
C-822/21	<p>Republikken Letland mod Kongeriget Sverige</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>Republikken Letland har nedlagt følgende påstande:</p> <p>— Det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til</p> <p>— artikel 14, stk. 3, i direktiv (1), for så vidt som Kongeriget Sverige, ved at afvise at overføre bidrag indbetalt af den lettiske filial af Nordea Bank AB, beregnet for bidragsperioden i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU, til den lettiske indskudsgarantifond, har handlet i strid med formålet med direktiv 2014/49/EU og ikke har sikret den effektive virkning af bestemmelserne i direktiv 2014/49/EU</p> <p>— artikel 4, stk. 3, TEU, for så vidt som Kongeriget Sverige, ved at afvise at overføre bidrag indbetalt af den lettiske filial af Nordea Bank AB, beregnet for bidragsperioden i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU, til den lettiske indskudsgarantifond, udøver en negativ indflydelse på integrationen af det indre marked og således skader den gensidige tillid mellem Den Europæiske Unionsmedlemsstater, som er en forudsætning for den grænseoverskridende integration</p> <p>Såfremt Domstolen fastslår, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU og artikel 4, stk. 3, TEU:</p> <p>— Kongeriget Sverige tilpligtes at bringe den konstaterede tilsidesættelse til ophør, ved fra den</p>	Finanstilsynet	O-sag	GA	07.09.23

	<p>svenske indskudsgarantifond til den lettiske indskudsgarantifond at overføre det samlede beløb af bidrag indbetalt af den lettiske filial af Nordea Bank AB, beregnet for bidragsperioden i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU</p> <p>—Såfremt artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU skal fortolkes strengt, angive bestemmelsens forenelighed med formålet med direktiv 2014/49/EU og den svenske indskudsgarantifonds forpligtelse til at overføre bidrag indbetalt af den lettiske filial af Nordea Bank AB til den lettiske indskudsgarantifond</p> <p>—Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-128/22	<p>NORDIC INFO <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 2, 4, 5, 27 og 29 i unionsborgskabsdirektiv 2004/38, der gennemfører artikel 20 og 21 TEUF, fortolkes således, at de ikke er til hinder for en ordning i en medlemsstat (in casu i henhold til artikel 18 og 22 i Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (ministeriel bekendtgørelse af 30. juni 2020 om hasteforanstaltninger til begrænsning af spredning af COVID-19), som ændret ved henholdsvis artikel 3 og 5 i ministeriel bekendtgørelse af 10. juli 2020), der som en generel ordning:</p> <ul style="list-style-type: none"> – pålægger belgiske statsborgere og deres familiemedlemmer samt unionsborgere, der opholder sig på belgisk område og deres familiemedlemmer, et principielt udrejseforbud med hensyn til ikke nødvendige rejser fra Belgien til lande inden for EU og Schengenzone, som i henhold til en farvekode udarbejdet på grundlag af epidemiologiske data er farvet røde, – pålægger ikke belgiske EU-borgere og deres familiemedlemmer (uanset om de har opholdstilladelse på belgisk område) indrejsebegrænsninger (såsom karantæne og tests) med hensyn til ikke nødvendige rejser fra lande inden for EU og Schengenzone, som i henhold til en farvekode udarbejdet på grundlag af epidemiologiske data er farvet røde? <p>2. Skal artikel 1, 3 og 22 i Schengen-grænsekodeksen fortolkes således, at de ikke er til hinder for en ordning i en medlemsstat (in casu i henhold til artikel 18 og 22 i ministeriel bekendtgørelse af 30. juni 2020 om hasteforanstaltninger til begrænsning af spredning af COVID-19, som ændret ved henholdsvis artikel 3 og 5 i ministeriel bekendtgørelse af 10. juli 2020), som indeholder et udrejseforbud med hensyn til ikke nødvendige rejser fra Belgien til lande inden for EU og Schengenzone og et indrejseforbud fra disse lande til Belgien, som ikke alene kan kontrolleres og sanktioneres men også håndhæves ex officio af ministeren, borgmesteren og politimesteren?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet et Indenrigs- og Sundhedsministeriet	O-sag	GA	07.09.23
C-135/22 P	<p>Breyer mod Det Europæiske Forvaltningsorgan for Forskning <u>Påstande:</u> 1. Rettens dom af 15. december 2021 i sag T-158/19, Breyer mod REA, ophæves, og Det Europæiske Forvaltningsorgan for Forsknings (REA) afgørelse af</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	07.09.23

	17. januar 2019 [ARES (2019) 266593] annulleres i sin helhed. 2. REA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
C-169/22	<p>Groenland Poultry</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 47, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1974/2006 af 15. december 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) fortolkes således, at tilfælde af »force majeure eller ekstraordinære omstændigheder« også omfatter en situation, hvor støttemodtageren mister brugsretten til lejede aktiver, fordi lejeaftalen opsiges som følge af, at ejeren af de udlejede aktiver (udlejer) er insolvent?</p> <p>2) Skal artikel 44, stk. 2, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 1974/2006 af 15. december 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) i lyset af proportionalitetsprincippet fortolkes således, at såfremt en støttemodtagers bedrift – i perioden, hvor en forpligtelse, der er pålagt som betingelse for ydelse af støtte, udføres – helt eller delvist overdrages til en anden person, og denne anden støttemodtager, på trods af, at vedkommende allerede har opfyldt en betydelig del af den pågældende forpligtelse, indstiller sin landbrugsvirksomhed, og det ikke er muligt for efterfølgeren at overtage forpligtelsen, skal den person, der overtog forpligtelsen [retteligt: støtten], da alene tilbagebetale den støtte, som er ydet vedkommende (for den periode vedkommende var støttemodtager), eller tillige tilbagebetale den støtte, der er ydet til den første støttemodtager?</p> <p>3) Hvilke betingelser skal den nationale ret tage hensyn til ved fortolkningen af artikel 44, stk. 2, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 1974/2006 af 15. december 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) med henblik på at afgøre, hvorvidt »det ikke er muligt for efterfølgeren at overtage forpligtelsen«?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	07.09.23
C-226/22	<p>Nexive Commerce e.a.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 9, stk. 2, andet punktum, fjerde led, og stk. 3, samt artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fællesregler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den italienske (som fastsat i artikel 1, stk. 65 og 66, i lov nr. 266 af 23.12.2005 og artikel 65 i lovdekret nr. 50 af 24.4.2017, som ændret og ophøjet til lov nr. 96 af 21.6.2017), hvorefter alene</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	07.09.23

	<p>virksomhederne inden for postsektoren, herunder dem, som ikke leverer tjenester, der er omfattet af befordringspligten, kan forpligtes til økonomisk at bidrage til de driftsomkostninger, som afholdes af forvaltningsmyndigheden for postsektoren, således at det dermed bliver muligt at udelukke enhver form for offentlig medfinansiering fra statens budget?</p> <p>2) Skal artikel 9, stk. 2, andet punktum, fjerde led, samt artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fortolkes således, at de driftsomkostninger, som kan dækkes med bidrag fra de postbefordrende virksomheder, også kan inkludere omkostningerne vedrørende regulering af posttjenester, der ikke er omfattet af befordringspligten, og de omkostninger, som afholdes af strukturer, der varetager opgaver vedrørende administration og politisk styring (de såkaldte »horisontale« strukturer), hvis aktivitet ikke direkte er rettet mod regulering af markederne for posttjenester, men alligevel udgør et middel til udøvelse af alle myndighedens institutionelle opgaver, hvorfor de respektive omkostninger indirekte og delvist (efter proportionale andele) kan henføres til postsektoren?</p> <p>3) Er proportionalitetsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling, artikel 9, stk. 2, andet punktum, fjerde led, og tredje punktum, samt artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, til hinder for en national lovgivning som den italienske (som fastsat i artikel 1, stk. 65 og 66, i lov nr. 266 af 23.12.2005 og artikel 65 i lovdekret nr. 50 af 24.4.2017, som ændret og ophøjet til lov nr. 96 af 21.6.2017), hvorefter virksomhederne inden for postsektoren forpligtes til at bidrage til finansieringen af forvaltningsmyndigheden for postsektoren, uden mulighed for at sondre mellem leverandører af kurer- og ekspresttjenester på den ene side og befordringspligtige virksomheder på den anden side, og derfor uden mulighed for at tage højde for den forskellige intensitet af reguleringsaktiviteten, som den nationale forvaltningsmyndighed udfører ved de forskellige typer af posttjenester?</p>				
C-371/22	<p>G Spørgsmål: 1) Skal artikel 3, stk. 5 og stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF, der bestemmer, at energikunders (mindre erhvervsdrivendes) rettigheder ved skifte af energileverandør skal være i</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	O-sag	GA	07.09.23

	<p>overensstemmelse med princippet om, at privilegerede kunder reelt let kan skifte leverandører, og at dette skifte skal ske på en ikke-diskriminerende måde med hensyn til priser, indsats og tid, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at energikunden pålægges en konventionalbod for at opsige aftalen om levering af energi, der er indgået for en bestemt periode, når kunden ønsker at skifte energileverandør, uanset størrelsen af det lidte tab [(artikel 483, stk. 1, og artikel 484, stk. 1 og 2, ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny (lov af 23.04.1964, den civile lovbog)], og uden at kriterierne for beregning og udmåling af en sådan bod er specificeret i artikel 4j, stk. 3a i ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne [(energiloven af 10.4.1997)]?</p> <p>2) Skal artikel 3, stk. 5 og stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF, der bestemmer, at energikunders (mindre erhvervsdrivende) rettigheder ved skifte af energileverandør skal udøves på en ikke-diskriminerende måde i forhold til priser, indsats eller tid og overholde princippet om, at privilegerede kunder reelt let kan skifte leverandører, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en sådan fortolkning af aftalen, at der i tilfælde af førtidig opsigelse af aftalen om levering af energi, der er indgået med leverandøren for en bestemt periode, er mulighed for at opkræve gebyrer fra kunderne (mindre erhvervsdrivende), der de facto svarer til omkostningerne ved den ikke-modtagne energi indtil aftalens ophør i henhold til princippet »take or pay«?</p>				
C-71/21	<p>Sofiyska gradska prokuratura <u>Spørgsmål:</u> 1) Giver bestemmelserne i artikel 1, stk. 2 og 3, i aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge mulighed for at udstede en ny arrestordre med henblik på retsforfølgning mod en person, som en medlemsstat i Den Europæiske Union har afvist at overgive på grundlag af aftalens artikel 1, stk. 3, sammenholdt med artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder?</p> <p>2) Giver bestemmelserne i artikel 1, stk. 3, i aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge samt artikel 21, stk. 1, og artikel 67, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 6 og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder mulighed for, at en medlemsstat, som har modtaget en arrestordre, træffer fornyet afgørelse i en sag, hvor en anden medlemsstat har afvist at overgive den samme person med henblik på retsforfølgning i den samme sag, efter at den eftersøgte har gjort brug af sin ret til fri bevægelse og</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	14.09.23

	er flyttet fra den stat, hvor anmodningen om udlevering blev afvist, til den stat, som har modtaget den nye arrestordre?				
C-508/21 P og C-509/ 21 P	Dansk Erhverv mod Kommissionen, pant i grænsebutikker <u>Påstande:</u> 1. Den appellerede doms konklusion ophæves. 2. Der afsiges dom i sag T-47/19, Danske Erhverv mod Kommissionen, idet afsnit i den anfægtede afgørelse 1 annulleres. 3. Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale omkostningerne i appelsagen. 4. Hver part og hver intervenient tilpligtes at bære deres egne omkostninger i sagen i første instans	Udenrigsministeriet Miljøministeriet	O-sag	Dom	14.09.23
C-27/22	Volkswagen Group Italia et Volkswagen Aktiengesellschaft <u>Spørgsmål:</u> 1) Kan sanktioner for ukorrekt handelspraksis som omhandlet i den nationale lovgivning til gennemførelse af direktiv 2005/29/EF kvalificeres som administrative sanktioner af strafferetlig karakter? 2) Skal artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en administrativ bøde af strafferetlig karakter, som en juridisk person er blevet pålagt for ulovlig adfærd i form af ukorrekt handelspraksis, kan stadfæstes under en retssag og blive endelig, såfremt samme person i mellemtiden i en anden medlemsstat er blevet domfældt ved en straffedom, som er blevet endelig, før retsafgørelsen i søgsmålet til anfægtelse af den første administrative bøde af strafferetlig karakter har fået retskraft? 3) Kan bestemmelserne i direktiv 2005/29, navnlig artikel 3, stk. 4, og artikel 13, stk. 2, litra e), begrunde en fravigelse af forbuddet mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem), der er fastsat i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (efterfølgende inkorporeret i traktaten om Den Europæiske Union ved artikel 6 TEU) og Schengen-konventionens artikel 54?	Justitsministeriet Rigsadvokaten	O-sag	Dom	14.09.23
C-83/22	Tuk Tuk Travel <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 169, stk. 1, TEUF og artikel 169, stk. 2, litra a), TEUF og artikel 114, stk. 3, TEUF fortolkes således, at de er til hinder for artikel 5 i direktiv 2015/2302 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, da denne artikel blandt de bindende oplysninger, der skal gives til den rejsende forud for aftaleindgåelsen, ikke omfatter den i direktivets artikel 12 anerkendte ret til at opsige aftalen om en pakkerejse inden dens begyndelse med fuld refusion af alle betalinger i tilfælde af uundgåelige og ekstraordinære omstændigheder, der i væsentlig grad påvirker leveringen af pakkerejsen? Er artikel 114 TEUF og 169 TEUF samt artikel 15 i direktiv 2015/2302 til hinder for anvendelsen af forhandlingsgrundsætningen og kongruensprincippet, som er fastsat i artikel 216 og artikel 218, stk. 1, i Ley de Enjuiciamiento Civil (lov om den civile retspleje, herefter »civilprocesloven«), når disse processuelle	Erhvervsministeriet Transportministeriet Klima-, Energi-, og Forsyningsministerie t	O-sag	Dom	14.09.23

	principper kan hindre den fulde beskyttelse af den sagsøgende forbruger?				
C-113/22	<p>TGSS</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal det i Criterio de Gestión 1/2020 (forvaltningskriterium nr. 1/2020) af 31. januar 2020, som er udstedt af Subdirección General de Ordenación y Asistencia Jurídica (undergeneraldirektoratet for juridisk planlægning og assistance) under INSS (det nationale institut for social sikring, Spanien) [...], omhandlede driftsorgans praksis, hvorefter der altid gives afslag på det omtvistede tillæg til mænd, og disse således bliver tvunget til at gøre deres rettighed gældende ved domstolene, således som det er tilfældet for sagsøgeren i den foreliggende sag, i henhold til Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring anses for en anden slags administrativ tilsidesættelse heraf end den ved lov fastsatte tilsidesættelse, der blev fastslået i Den Europæiske Unions Domstols dom af 12. december 2019, WA (sag C-450/2018), således at denne administrative tilsidesættelse isoleret set udgør en forskelsbehandling på grundlag af køn, henset til at princippet om ligebehandling i henhold til direktivets artikel 4 indebærer, at der ikke finder nogen forskelsbehandling sted på grundlag af køn, hverken direkte eller indirekte, og at medlemsstaterne i henhold til dets artikel 5 træffer de nødvendige foranstaltninger til ophævelse af administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som er i modstrid med princippet om ligebehandling?</p> <p>2. Alt afhængig af besvarelsen af det foregående spørgsmål, og under hensyntagen til direktiv 79/7 (navnlig artikel 6 heri samt ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet i forbindelse med de retlige konsekvenser af en tilsidesættelse af EU-retten), skal det tidspunkt, hvor den retslige anerkendelse af tillægget får retsvirkninger, da være tidspunktet for ansøgningen (med 3 måneders tilbagevirkende kraft), det tidspunkt, hvor WA-dommen blev afsagt eller offentliggjort, eller tidspunktet for den begivenhed, der udløste tildelingen af de ydelser ved varig uarbejdsdygtighed, som det omtvistede tillæg vedrører?</p> <p>3. Alt afhængig af besvarelsen af de foregående spørgsmål, og under hensyntagen til det gældende direktiv (navnlig artikel 6 heri samt ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet i forbindelse med de retlige konsekvenser af en tilsidesættelse af EU-retten), er der da grundlag for en erstatning, som afhjælper skaden, og som har afskrækkende virkning, når det tages i betragtning, at den lidte skade ikke bliver afhjulpet fuldt ud ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvor den retslige anerkendelse af tillægget får retsvirkninger, og skal sagsomkostningerne og advokatsalærerne i forbindelse med sagens behandling ved Juzgado de lo Social (domstol i arbejds- og socialretlige sager) og ved denne afdeling for arbejdsret under alle omstændigheder medregnes som en del af skadeserstatningen?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	14.09.23

C-115/22	<p>NADA e.a. <u>Spørgsmål:</u> I. Er oplysningen om, at en bestemt person har overtrådt visse antidopingregler og som følge af denne overtrædelse er udelukket fra at deltage i (nationale og internationale) konkurrencer, en »helbredsoplysning« som omhandlet i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (herefter »den generelle forordning om databeskyttelse«)?</p> <p>II. Er den generelle forordning om databeskyttelse – navnlig henset til artikel 6, stk. 3, andet afsnit, heri – til hinder for en national lovgivning, ifølge hvilken navnene på de personer, der er berørt af USK's afgørelse, varigheden af udelukkelsen og grundene hertil offentliggøres, uden at det er muligt at udlede helbredsoplysninger om den registrerede? Spiller det i den forbindelse en rolle, at der i henhold til den nationale ordning kun kan ses bort fra offentliggørelse af disse oplysninger over for offentligheden, såfremt den registrerede er en motionsidrætsudøver, en mindreårig person eller en person, der ved meddelelse af oplysninger eller andre informationer i væsentligt omfang har bidraget til at afsløre potentielle overtrædelser af antidopingregler?</p> <p>III. Kræver den generelle forordning om databeskyttelse – navnlig henset til principperne i artikel 5, stk. 1, litra a) og litra c), heri – før offentliggørelsen under alle omstændigheder, at der foretages en interesseafvejning for så vidt angår på den ene side den registreredes personlige interesser, der berøres af en offentliggørelse, og på den anden side offentlighedens interesse i at få oplysninger om en idrætsudøvers overtrædelse af antidopingregler?</p> <p>IV. Er oplysningen om, at en bestemt person har overtrådt visse antidopingregler og som følge af denne overtrædelse er udelukket fra at deltage i (nationale og internationale) konkurrencer, en behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser som omhandlet i artikel 10 i den generelle forordning om databeskyttelse?</p> <p>V. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende: Er USK, der er oprettet i henhold til § 8 i ADBG 2021, en offentlig myndighed som omhandlet i artikel 10 i den generelle forordning om databeskyttelse?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	14.09.23
C-234/22	<p>Roheline Kogukond e.a. <u>Spørgsmål:</u> 1.1. Skal oplysninger såsom oplysningerne om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer kvalificeres som miljøoplysninger som omhandlet i miljøoplysningsdirektivets artikel 2, nr. 1), litra a) eller b)?</p> <p>1.2. Såfremt der i henhold til besvarelsen af det første spørgsmål er tale om miljøoplysninger: 1.2.1. Skal miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 1, litra d), da fortolkes således, at materiale under udarbejdelse eller ufærdige dokumenter og data også</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet	O-sag	GA	14.09.23

	<p>omfatter oplysninger om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer?</p> <p>1.2.2. Skal miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 2, litra a), fortolkes således, at den i denne bestemmelse fastsatte betingelse – at lovgivningen stiller krav om en fortrolig behandling – er opfyldt, hvis kravet om fortrolighed ikke er fastsat for en konkret type oplysninger, men fremgår af en fortolkning af en bestemmelse i en retsakt af generel karakter såsom lov om offentlige oplysninger eller lov om statslige statistikker?</p> <p>1.2.3. Skal der konstateres en faktisk ugunstig indvirkning på statens internationale forbindelser, idet denne indvirkning muliggøres af udleveringen af de anmodede oplysninger, for at miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 2, litra b), finder anvendelse, eller er det tilstrækkeligt, at der konstateres en risiko for dette?</p> <p>1.2.4. Berettiger den i miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 2, litra h), anførte grund »beskyttelsen af det miljø, oplysningerne vedrører« en begrænsning af adgangen til miljøoplysninger for at sikre den statslige statistiks pålidelighed?</p> <p>1.3. Såfremt oplysninger såsom oplysningerne om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer i hovedsagen i henhold til besvarelsen af det første spørgsmål ikke er miljøoplysninger, skal en anmodning om sådanne oplysninger da anses for en anmodning om adgang til oplysninger som omhandlet i miljøoplysningsdirektivets artikel 2, nr. 1), litra b), idet denne anmodning skal behandles i henhold til artikel 8, stk. 2?</p> <p>1.4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal oplysninger såsom oplysningerne om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer i hovedsagen da anses for oplysninger om de fremgangsmåder for analyser, prøveudtagninger og forbehandling af prøver, der er anvendt ved tilvejebringelse af oplysningerne som omhandlet i miljøoplysningsdirektivets artikel 8, stk. 2?</p> <p>1.5.1. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, kan den adgang til sådanne oplysninger, der omhandles i miljøoplysningsdirektivets artikel 8, stk. 2, da begrænses af nogen tungtvejende grund, som følger af national lovgivning?</p> <p>1.5.2. Kan en afvisning af at udlevere oplysningerne på grundlag af miljøoplysningsdirektivets artikel 8, stk. 2, mildnes, f.eks. af foranstaltninger, hvorved forsknings- og udviklingsinstitutioner eller rigsrevisionen gives adgang til de anmodede oplysninger med henblik på en kontrol?</p> <p>1.6. Kan en afvisning af at udlevere oplysninger såsom oplysningerne om placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer i hovedsagen begrundes med formålet om at sikre miljøoplysningernes kvalitet som omhandlet i miljøoplysningsdirektivets artikel 8, stk. 1?</p> <p>1.7. Udgør 21. betragtning til miljøoplysningsdirektivet et retsgrundlag for at udlevere oplysninger om</p>				
--	--	--	--	--	--

	placeringen af den statistiske skovbestands permanente observationsarealer?				
C-246/22	<p>Staatsanwaltschaft Köln et Bundesamt für Güterverkehr</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Udgør transporten af tomme containere til [læsning] henholdsvis til [løsning] en uadskillelig del af transporten af læssede containere, således at transporten af tomme containere er omfattet af den privilegerede status, som transporten af læssede containere har, fordi de sidstnævnte er undtaget fra bestemmelserne om cabotagekørsel i forbindelse med kombineret transport</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	14.09.23
C-436/22	<p>ASCEL</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Idet formålet med enhver foranstaltning, der er vedtaget af en medlemsstat i henhold til direktivet, i overensstemmelse med dens artikel 2, stk. 2, bør være at bidrage til at opretholde eller genoprette en gunstig bevaringsstatus for dyrearter af fællesskabsbetydning, såsom ulven (<i>lupus canis</i>)</p> <p>[1] Er bestemmelserne i artikel 2, stk. 2, artikel 4, 11, 12, 14, 16 og 17 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter til hinder for, at en regional lov (Ley 4/1996, de 12 de julio, de Caza de Castilla y León (lov nr. 4/1996 af 12.7.1996 om jagt i Castilla og León) og senere Ley 4/2021, de 1 de julio, de Caza y de Gestión Sostenible de los Recursos Cinegéticos de Castilla y León (lov nr. 4/2021 af 1.7.2021 om jagt og bæredygtig forvaltning af jagtressourcerne i Castilla og León)) erklærer ulven for en vildtart, der må jages, og det følgelig er tilladt regionalt at udnytte ulve i jagtområder i sæsonerne 2019/2020, 2020/2021 og 2021/2022, når dens bevaringsstatus er ugunstig/utilstrækkelig ifølge den rapport for den seksårige periode 2013-2018, som Spanien forelagde Europa-Kommissionen i 2019, og hvorfor staten (medlemsstaten, jf. habitatdirektivets artikel 4) inkluderede alle de spanske ulvebestande på listen over vilde arter under en særlig beskyttelsesordning og det spanske katalog over truede arter og også gav streng beskyttelse til bestandene nord for Duero?</p> <p>[2] Er det foreneligt med dette formål, at der ydes ulven forskellig beskyttelse, alt efter om den befinder sig nord eller syd for Duero-floden, når – idet der tages hensyn til, at i) denne sondring videnskabeligt set aktuelt er uhensigtsmæssig, ii) at vurderingen af ulvens bevaringstilstand i de tre regioner, hvor den befinder sig i Spanien, Alperne, Atlanterhavet og Middelhavet, i perioden 2013-2018 er ugunstig, iii) at ulven er en art, der er undergivet streng beskyttelse i stort set alle medlemsstater og navnlig, på grund af det delte område, i Portugal, og iv) EU-Domstolens praksis om det naturlige udbredelsesområde og det territoriale anvendelsesområde der skal tages i betragtning ved vurderingen af ulvens bevaringsstatus, – det i højere grad er i overensstemmelse med nævnte direktiv, ikke mindst bestemmelserne i artikel 2, stk. 3, at ulven</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	14.09.23

	<p>indgår, uden at sondre mellem området nord for Duero og området syd for Duero, i bilag II og IV, således at dens indfangning eller drab kun ville være mulig, når der ikke er nogen anden brugbar løsning i henhold til og i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 16?</p> <p>I tilfælde af, at sondringen [efter om ulven befinder sig nord eller syd for Duero] anses for at være berettiget,</p> <p>[3] Omfatter begrebet »udnyttelse« i direktivets artikel 14 udnyttelse af denne art til jagt, dvs. jagten på den, i betragtning af artens særlige betydning (den er prioriteret i de øvrige territoriale områder), idet det hidtil har været tilladt at jage den, og da dens status i perioden 2013-2018 er blevet vurderet som ugunstig?</p> <p>[4] Er det foreneligt med direktivets artikel 14, at ulven nord for Duero ved lov erklæres for en vildtart, der må jages (artikel 7 i og bilag I til lov nr. 4/1996 af 12.7.1996 om jagt i Castilla og León og artikel 6 i og bilag I til lov 4/2021 af 1.7.2021 om jagt og bæredygtig forvaltning af jagtressourcerne i Castilla og León), og at der godkendes en plan om regional udnyttelse af ulve i jagtområderne nord for Duero-floden for sæsonerne 2019/2020, 2020/2021 og 2021/2022, uden at der foreligger data, der vil gøre det muligt at vurdere, om den overvågning, der er fastsat i direktivets artikel 11, er gennemført, uden optælling af populationen siden 2012-2013 og uden tilstrækkelig, objektiv, videnskabelig og aktuel information om ulvens tilstand i de administrative sagsakter, der har tjent som grundlag for udarbejdelsen af den regionale udnyttelsesplan, når vurderingen af ulvens bevaringsstatus i perioden 2013-2018 i de tre regioner, hvor den befinder sig i Spanien, Alperne, Atlanterhavet og Middelhavet, er ugunstig?</p> <p>[5] Følger det af bestemmelserne i habitatdirektivets artikel 4, 11 og 17, at der rapporteres, der skal tages i betragtning ved fastlæggelsen af ulvens bevaringsstatus (aktuelle og reelle bestandsniveau, aktuelle geografisk udbredelse, reproduktionsindeks osv.) er dem, der udarbejdes af medlemsstaten hvert sjette år eller om nødvendigt inden for en kortere periode gennem et videnskabeligt udvalg som det, der blev oprettet ved Real Decreto 139/2011 (kongeligt dekret nr. 139/2011), idet der tages hensyn til, at ulvenes bestande findes inden for forskellige selvstyrende regioners områder, og at det er nødvendigt at foretage en evaluering af foranstaltningerne for en lokal bestand »i større målestok«, jf. Domstolens dom af 10. oktober 2019 i sag C-674/17?</p>				
--	---	--	--	--	--